

til Folkeafstemning, ogsaa ved de Vælgermøder, hvor den Mand, det ærede Medlem nævnedes, stod som Kandidat, har jeg selvfølgelig altid hævdede, at jeg meget gerne saa denne Sag indanket for en virkelig Folkeafstemning — ikke den Karikatur af en Folkeafstemning, som der en Gang i Foraaret var Tale om — om hele Sagen, saaledes som Socialdemokraterne og de Radikale nu have foreslaaet det.

At Fakse ikke var det eneste Sted, hvor der stod en Kandidat paa Standpunktet: Folkeafstemning, kunde og burde det ærede Medlem vide, naar han i det hele beskæftiger sig med den Sag, thi det Blad, der støttede min Modkandidat og det ærede Medlems nære Meningsfælle, „Østsjællanders Folkeblad“, var allerede i April Maaned paa det rene med, at Socialdemokraterne selvfølgelig var Tilhængere af Tanken om Folkeafstemning. Det gav den 17. April et Forlydende om, at det radikale Venstre vilde arbejde for, at Forsvarssagen kom under Folkeafstemning. Det bebudede, at der var mange, der vilde slutte sig til dette Krav, og sagde udtrykkelig: paa Forhaand tør man regne med hele Socialdemokratiet. Dette Blad, der støttede den Kandidat, som af den ærede Ordfører er fremstillet som den eneste, der stod paa Standpunktet: Folkeafstemning, var altsaa allerede i April Maaned fuldstændig paa det rene med, at hele Socialdemokratiet paa Forhaand kunde anses for at staa paa dette Standpunkt. Den Mand, den ærede Ordfører sigtede til, havde imidlertid mange andre Standpunkter, der ikke var saa gode som dette. Han var nærmest enig med den ærede Ordfører og hans Partifæller, og derfor blev han ikke valgt, for i den Kreds, jeg repræsenterer, er der heldigvis ingen Militærstemning. Vi Socialdemokrater og de Radikale i denne Kreds hævdede overfor den paagældende Kandidat, at han ved at stille sig i Tilslutning til Reformpartiet — og det gjorde han — ikke kunde opnaa nogen Folkeafstemning, thi dette Parti ønskede ikke en saadan. Og Kendsgerningerne vise, at det var fuldstændig rigtigt. Nu er det Socialdemokraterne og de Radikale, der møde med Forslag om Folkeafstemning, og vi samle vel vore ca. 40 Stemmer om dette Forslag. Men Reformpartiet har saa vist neppe nogen Stemme til det. Hvis altsaa den paagældende Kandidat endelig var bleven valgt og stod her i Tilslutning til Reformpartiet, vilde det ikke lykkes ham at samle andre end Socialdemokrater og Radikale som Tilhæn-

gere til sit Forslag. De Vælgere af Reformpartiet i min Valgkreds, der have stemt paa den paagældende Kandidat, vilde altsaa, hvis de havde sejret, ikke have megen Fornøjelse af deres Sejr. De have derimod nu den Fornøjelse, til Trods for at de ikke have stemt paa mig, alligevel at se det Forslag om Folkeafstemning fremmet, som deres særlige Kandidat, efter den ærede Ordførers Sigende, var den eneste, der stod paa.

Vi staa nu utvivlsomt nær ved Afgørelsen af denne store Sag, der gennem saa mange Aar har skilt Befolkningen og paakaldt den allerstørste Interesse og i højeste Grad bidraget til at samle et Demokrati til enig Fremmarch mod det reaktionære Højre. Nu have imidlertid Højre, Moderate og Reformmænd forberedt sig paa at gennemføre en Overenskomst om denne Sag, saaledes som de have gjort det om de andre store og vigtige Mærkesager. Nu have de forberedt sig paa at gennemføre et Forlig, der er i Modstrid med den Folkevillie, der har givet sig Udtryk ved Valgene i en Række Aar, den Folkevillie, der den ene Gang efter den anden satte Militarister ud af og Demokrater ind i Rigsdagen. Man er i Færd med at gennemføre et Forlig, der, efter hvad en af Højres Talere, det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger), og for øvrigt flere andre have sagt, byder en Forsvarsordning, der ikke tilfredsstiller.

Nu tro de 3 forenede Parter antagelig, at de gennemføre en Ordning, som Folket vil finde sig i bliver gennemført. Der staa imidlertid en gammel Tale i Rigsdagstidenden fra 1893—94 Sp. 5239 — ja, der staa mange gode Taler, og navnlig have de, som nu holde de daarligste Taler, den Gang holdt de bedste —, og i den staa der følgende: „Tro De, at Vælgernes ere saa dumme, at man kan sige det ene til dem i Dag og det modsatte i Morgen, og at Vælgernes endda skulde være lige glade“. Vi Socialdemokrater tro ikke, at man kan sige det ene til Vælgernes i Dag og det andet i Morgen, og at de alligevel ere lige glade. Det var i 1894, det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) holdt denne Tale vendt imod de Moderate. Nu har det samme ærede Medlem i sin Egenskab af Minister allieret sig med de Moderate. Nu ere alle de saakaldte forsvarsvenlige Partier enige om en Overenskomst, og nu tro de alle, at Vælgernes ere saa dumme, som det ærede Medlem fra Ringkøbing i 1894 bestred, at Vælgernes ere. Jeg tror ikke paa den